

РЕШЕНИЕ

№ 1996

гр. София, 22.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Г СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Албена Александрова

Членове: Нели С. Маринова
Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря Виктория Ив. Тодорова
като разгледа докладваното от Нели С. Маринова Въззивно гражданско дело
№ 20221100500325 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

С решение № 20199595/18.10.2021 г., постановено по гр. д. № 48570/20 г. по описа на СРС, 78 състав, е признато за установено на основание чл. 3, ал. 1 ЗУТОССР по предявения от Б. СЛ. Б. срещу Национален осигурителен институт – ТП на НОИ София – град, че ищецът е работил по трудов договор в периода от 01.06.1980 г. до 31.12.1996 г., с прекъсване за отбиване на редовна военна служба в периода от 26.03.1981 г. до 31.03.1983 г., последователно на длъжностите: леяр, стругар – формовчик, леяр – формовчик, при работодател, който е реорганизирил и сменял наименованието си, както следва: ППРЧНО „Б.“ – гр. София, „Оптичен завод“ – гр. София, ДСО „Металокерамика“, ДФ „Металокерамика“, ПМК „Люлин“, ДФ „Б. – София“, „Б. – София“ ЕООД.

Постъпила е въззивна жалба от ТП на НОИ София – град срещу решение № 20199595/18.10.2021 г., постановено по гр. д. № 48570/20 г. по описа на СРС, 78 състав. Твърди, че обжалваното решение е неправилно, тъй като е необосновано, постановено е в нарушение на материалния закон и при съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Поддържа, че първоинстанционният съд е допуснал съществени нарушения на съдопроизводствените правила, ограничващи правото на защита и пречатващи установяването на истината, като е оставил без уважение искането за откриване на производство по реда на чл. 193 ГПК по отношение на трудова книжка № 301/09.07.1979 г., образец УП – 2 удостоверение № 09/06.02.2013 г., издаден от „Б. – София“ ООД, и образец УП – 3 № 08/06.02/2013 г., издаден от „Б. – София“ ООД, както и искането за допускане на

съдебно – графическа експертиза, с която да се установи дали подписите и отпечатъците от положените печати в трудовата книжка на ищеца и на св. П.К.Й. са идентични като положени по едно и също време и при един и същи работодател. Поддържа, че показанията на разпитаните по делото свидетели са противоречиви и са кредитирани от първоинстанционния съд в нарушение на ЗУТОССР, без да са представени по делото оригиналите на трудовите книжки на свидетелите. По отношение на св. М.К.С. твърди, че свидетелските й показания са недопустими на основание чл. 6, ал. 4 от ЗУТОССР, тъй като от трудовата й книжка се установява, че в периода от 16.02.1976 г. до 10.11.2003 г. е работила при друг работодател. По отношение на св. П.К.Й. се твърди, че е представено незаверено копие от трудовата му книжка, от което е видно, че е работил в „Опитен завод“ към ИМК до 03.08.1988 г., поради което свидетелят не може да свидетелства за спорния стаж след тази дата, т. е. за периода от 03.08.1988 г. до 31.12.1996 г. Поддържа, че достоверността на показанията на св. Й., че през 1980 г. ищецът е работил в леярен цех в завода /на 17 г./ е силно разколебана с оглед на възрастта на ищеца към този момент и липсата на представени писмени доказателства, че лицето, което едновременно е било ученик в редовна дневна форма на обучение, е било разрешено по нормативно уредения ред да работи едновременно на пълен работен ден при тежки и вредни условия на труд на длъжност, която не е могъл да заема по силата на закона. По отношение на показанията на св. И.М.К. се твърди, че не следва да се кредитират, тъй като същите са недопустими – в нарушение на чл. 6, ал. 4 от ЗУТОССР не са представени никакви писмени доказателства за това, че свидетелят е работил или изпълнявал длъжност при същия работодател или осигурител през периода, през който е положен претендираният стаж. Поддържа, че необосновано първоинстанционният съд е приел, че е установен стажът на ищеца през период, през който същият е бил все още ученик. В трудовата книжка на ищеца е посочено, че трудовото му правоотношение е прекратено на 30.07.1980 г. на основание чл. 29, б. „б“ КТ за длъжността „стругар“, т. е. трудовия му стаж е удостоверен по реда на КТ, а не по чл. 79а, т. 2 КТ ППЗП /отм./, в който е регламентирана единствената хипотеза на зачитане на трудов стаж по време на обучение в професионално – технически училища /но само в ПТУ по сградостроителство и по минно дело, каквото образование не е завършено от ищеца/ и на лица, които са работили най – малко 5 години по специалността си в производството. В тази връзка поддържа, че записът в трудовата книжка на ищеца не доказва, че ищецът е работил още като ученик, както и че доказателствената му сила е силно разколебана с оглед на това, че записът е извършен в нарушение на трудовото законодателство – чл. 112 КТ /1951 г./. Поддържа, че изложеното по – горе оборва твърденията на св. М.К.С., която заявява, че е видяла за първи път ищеца в завода през 1980 г., когато е бил ученик и е дошъл на стаж, който е бил два месеца, след което е отишъл в казармата. В тази връзка твърди, че от данните в писмо с изх. № РД25 – 481/28.06.2021 г. от ПГМЕ „Никола Й. Вапцаров“ е видно, че ищецът се е обучавал в СПТУ към Техникума по механотехника – гр. София в дневна форма на обучение и му е издадена диплома с фабричен № 047092 и рег. № 6791/28.06.1980 г., от което следва, че ищецът е бил ученик в дневна форма на обучение до 28.06.1980 г., което изключва възможността от 01.06.1980 г. едновременно с обучението си в редовна

дневна форма на обучение да е започнал и работа на пълен работен ден по трудов договор по КТ, както и приключването на обучението на 28.06.1980 г. изключва възможността след тази дата – до 30.07.1980 г., както се твърди, да е полаган учебен стаж, който да е част от вече приключило обучение. Поддържа, че неоснователно първоинстанционният съд е кредитирал заключението на съдебно – счетоводната експертиза, което показвало непознаване на трудовото и осигурителното законодателство. Иска се от съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение като неправилно и вместо него да постанови друго решение, с което да отхвърли иска. Претендира разноски. Прави възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК.

Въззиваемата страна – Б. СЛ. Б. е подал отговор на въззивната жалба в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК, в който поддържа становището, че обжалваното решение е правилно и следва да бъде потвърдено. Твърди, че обжалваното решение е допустимо, тъй като са спазени визираните в чл. 5 от ЗУТОССР абсолютни процесуални предпоставки за допустимост на иска. Посочва, че по делото е представено удостоверение № 21 – П000372/31.01.2020 г., издадено от ТП на НОИ, с изх. № 5510 – 21 – 1/04.02.2020 г., от което се установява, че разплащателните ведомости, както и другата документация, доказваща трудов и осигурителен стаж на „Б.“ ЕООД – гр. София, е била приета за съхранение от ТП на НОИ – София – град с ППП № 6015/23.12.2016 г., с

оглед прекратяването на предприятието – работодател без правопреемник, за периода от 01.05.1978 г. – 30.06.1978 г., 01.07.1979 г. – 31.12.1979 г., 31.10.1981 г. – 31.12.1989 г., 01.03.1993 г. – 30.04.1993 г. и 01.09.1993 г. – 30.09.1993 г., като в удостоверението е отразено, че липсват данни в разплащателните ведомости за лицето Б. СЛ. Б. за периодите – 01.06.1980 г. – 30.07.1980 г., 01.09.1980 г. – 28.02.1981 г., 30.04.1983 г. – 30.11.1989 г., 01.01.1990 г. – 28.02.1993 г., 01.05.1993 г. – 31.08.1993 г. и 01.10.1993 г. – 31.12.1996 г. Твърди, че в първоинстанционното производство ТП на НОИ – София не е направило реално оспорване на конкретни вписвания в трудовата книжка на ищеца и в двата броя удостоверения, представени по делото, поради което не е доказано и невярно или неточно вписване в тях. Липсата на конкретни оспорвания е обусловил и отказа на първоинстанционния съд да открие производство по оспорване на документи по реда на чл. 193 ГПК. Поддържа, че по делото са представени писмени доказателства, от които се установяват преобразуванията на дружествата - работодател на ищеца, както и прекратяването на дружеството без правопреемник и ликвидацията му на 15.06.2021 г.

Твърди, че от събраните по делото доказателства се установява, че ищецът е започнал работа в ППРЧНО „Б.“ – София през 1980 г. първоначално като стругар, а след това – като леяр – формовчик. В периода от 26.03.1981 г. до 31.03.1983 г. ищецът е отбивал военната служба, а след това е постъпил на работа на 30.04.1983 г. като леяр – формовчик в Опитен завод до 31.12.1989 г. Посочва, че след преобразуването на Опитния завод през 1990 г. в ПМК „Люлин“ ищецът е бил преназначен в ПМК „Люлин“ на 01.01.1990 г., където е работил на длъжността „леяр – формовчик“ до 31.12.1996 г. Твърди, че ПМК „Люлин“ – София е предприятие, което е част от „Б. – София“ ЕООД, което е прекратено и заличено от търговския регистър без правопреемник през 2001 г. Поддържа, че разпитаните по делото

трима свидетели установяват безпротиворечиво, безпристрастно и в съответствие с останалите доказателства по делото, че ищецът е полагал труд по трудово правоотношение през процесния период в предприятието - работодател, като по отношение на тях са представени и приети по делото като начало на писмени доказателства оформени по надлежния ред трудовите им книжки. Моли за потвърждаване на обжалваното решение. Претендира разноски.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, след като взе предвид доводите на страните и като обсъди събраните по делото доказателства съгласно разпоредбите на чл. 12 ГПК и чл. 235, ал. 2 ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 1, ал. 1, т. 3 ЗУТОССР.

Ищецът Б. СЛ. Б. твърди, че е работил по трудово правоотношение в периода от 01.06.1980 г. до 31.12.1996 г., с прекъсване за отбиване на редовна военна служба в периода от 26.03.1981 г. до 31.03.1983 г., последователно на длъжностите „стругар“ и „леяр – формовчик“, при работодател, който е бил реорганизиран и преобразуван, както следва: ППРЧНО „Б.“ – гр. София, „Оптичен завод“ – гр. София, ДСО „Металокерамика“, ДФ „Металокерамика“, ПМК „Люлин“, ДФ „Б. – София“ и „Б. – София“ ЕООД. Посочва, че към настоящия момент работодателят му е с прекратена дейност без да има правоприменик. Твърди, че осигурителните органи не са признали посочения период за трудов стаж при пенсиониране. Посочва, че по делото е представено удостоверение № 21 – П00372/31.01.2020 г., издадено от ТП на НОИ, с изх. № 5510 – 21 – 1/04.02.2020 г., съгласно чл. 5, ал. 2 ЗУТССОР, с оглед прекратяването на предприятието – работодател без правоприменик, от което се установява, че разплащателните ведомости, както и другата документация, доказваща трудов и осигурителен стаж на „Б.“ ЕООД – гр. София, е била приета за съхранение от ТП на НОИ – София – град с ППП № 6015/23.12.2016 г. за периода от 01.05.1978 г. – 30.06.1978 г., 01.07.1979 г. – 31.12.1979 г., 31.10.1981 г. – 31.12.1989 г., 01.03.1993 г. – 30.04.1993 г. и 01.09.1993 г. – 30.09.1993 г., като в удостоверението е отразено, че липсват данни в разплащателните ведомости за лицето Б. СЛ. Б. за периодите – 01.06.1980 г. – 30.07.1980 г., 01.09.1980 г. – 28.02.1981 г., 30.04.1983 г. – 30.11.1989 г., 01.01.1990 г. – 28.02.1993 г., 01.05.1993 г. – 31.08.1993 г. и 01.10.1993 г. – 31.12.1996 г. Искане се от съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответника – ТП на НОИ – София – град, че работил по трудов договор в периода от 01.06.1980 г. до 31.12.1996 г., с прекъсване за отбиване на редовна военна служба в периода от 26.03.1981 г. до 31.03.1983 г., последователно на длъжностите: леяр, стругар – формовчик, леяр – формовчик, при работодател, който е реорганизиран и сменял наименованието си, както следва: ППРЧНО „Б.“ – гр. София, „Оптичен завод“ – гр. София, ДСО „Металокерамика“, ДФ „Металокерамика“, ПМК „Люлин“, ДФ „Б. – София“, „Б. – София“ ЕООД, и е придобил трудов стаж за пенсиониране за посочените периоди.

Ответникът – ТП на НОИ – София – град твърди, че искът е недопустим, а при условията на евентуалност – неоснователен. Поддържа, че искът е недопустим, тъй като поради липсата на изискуемо от закона начало на писмено доказателство по чл. 4, ал. 2, т. 2

ЗУТОССР, от което да се установява вероятността на трудовия/осигурителен стаж на ищеца, което да е издадено от работодателя/осигурителя, при който е придобит стажът, и по време на полагане на стажа. Твърди, че липсата на начало на писмено доказателство изключва събирането на гласни доказателства на основание чл. 6, ал. 1 ЗУТОССР. Поддържа, че от доказателствата по делото не се установява ищецът да е работил през процесните периоди на твърдяните длъжности при работодател, който се е реорганизирил и сменял наименованието си, както следва: ППРЧНО „Б.“ – гр. София, „Оптичен завод“ – гр. София, ДСО „Металокерамика“, ДФ „Металокерамика“, ПМК „Люлин“, ДФ „Б. – София“, „Б. – София“ ЕООД. Претендира разноски.

От представеното по делото удостоверение № 21 – П000372/31.01.2020 г., издадено от ТП на НОИ, на основание чл. 5, ал. 2 ЗУТОССР, с изх. № 5510 – 21 – 1/04.02.2020 г., се установява, че разплащателните ведомости, както и другата документация, доказваща трудов и осигурителен стаж на „Б.“ ЕООД – гр. София, е била приета за съхранение от ТП на НОИ – София – град с ППП № 6015/23.12.2016 г., с оглед прекратяването на предприятието – работодател без правоприменик, за периода от 01.05.1978 г. – 30.06.1978 г., 01.07.1979 г. – 31.12.1979 г., 31.10.1981 г. – 31.12.1989 г., 01.03.1993 г. – 30.04.1993 г. и 01.09.1993 г. – 30.09.1993 г., като в удостоверението е отразено, че липсват данни в разплащателните ведомости за лицето Б. СЛ. Б. за периодите – 01.06.1980 г. – 30.07.1980 г., 01.09.1980 г. – 28.02.1981 г., 30.04.1983 г. – 30.11.1989 г., 01.01.1990 г. – 28.02.1993 г., 01.05.1993 г. – 31.08.1993 г., м. 09.1993 г. и 01.10.1993 г. – 31.12.1996 г.

По делото са представени като доказателства удостоверение обр. УП – 2 № 09/06.02.2013 г., издадено от „Б. – София“ ООД, както и удостоверение обр. УП – 3 № 08/06.02.2013 г., издадено от „Б. – София“ ООД, което е заличено без правоприменик, от което се установяват осигурителните вноски, трудовия стаж и заеманите длъжности от Б. СЛ. Б. в периода от 01.06.1980 г. – 30.07.1980 г., 01.09.1980 г. – 28.02.1981 г., 30.04.1983 г. – 31.12.1996 г.

Отказът на първоинстанционния съд да открие производство по реда на чл. 193 ГПК по отношение на посочените документи не представлява процесуално нарушение, тъй като не е направено от ответника в първоинстанционното производство конкретно оспорване на вписване в посочените 2 бр. УП.

За установяване на обстоятелството, че „Б. – София“ ЕООД е прекратило дейността си и е заличено като правен субект без правоприменик по делото е представено удостоверение за актуално състояние от 23.10.2020 г., издадено по ф. д. № 14380/91 г. по описа на СГС, VI – 7 състав, за „Б. – София“ ЕООД, от което е видно, че с решение № 6/08.04.1998 г. е вписано прекратяване на еднолично дружество с ограничена отговорност с държавно имущество „Б. – София“ ЕООД и същото е обявено в ликвидация, а с решение № 10/16.05.2001 г. е вписано заличаването на едноличното дружество с ограничена отговорност с държавно имущество „Б. – София“ ЕООД по реда на чл. 273 ТЗ.

За установяване на правоприменствата, свързани с ДФ „Б. – София“ и „Б. – София“ ЕООД, по делото са представени писмо с изх. № 33 – 00 – 86/11.05.2021 г. от главния

секретар на Министерство на икономиката, както и заверен препис от документите, съдържащи се във ф. д. № 14380/91 г. по описа на СГС, VI – 7 състав.

От съвкупната им преценка се установява, че през 1979 г. Завод за резервни части и нестандартно оборудване „Б.“ – София е преименуван в Предприятие за резервни части и нестандартно оборудване „Б.“ – София /ППРЧНО „Б.“/. През 1984 г. ППРЧНО „Б.“ – София става „Опитен завод“ към Института по металокерамика и преминава в системата на ДСО „Металокерамика“, а с решение № 50/89 г. на МС е образувана ДФ „Металокерамика“, едно от поделенията на която е „Опитния завод“, който е преобразуван в ПМК „Люлин“ – София през 1990 г.

Със заповед № РД – 17 – 24/07.06.1996 г. на министъра на индустрията, търговията и услугите ДФ „Металокерамика“ е прекратена, считано от 10.06.1991 г., като активите и пасивите ѝ по баланса, както и другите права и задължения, се поемат от новообразувани фирми съгласно разделителен протокол. С посочената заповед е образувана ДФ „Б. – София“, като правопреемник на Предприятие по металокерамика „Люлин“, поделение на фирма „Металокерамика“ – София.

Със заповед № РД – 17 – 713/05.08.1991 г. на министъра на индустрията, търговията и услугите ДФ „Б. – София“ е преобразувана в „Б. – София“ ЕООД и е вписана в Търговския регистър с решение от 04.05.1992 г. по ф. д. № 14380/91 г. по описа на СГС, VI – 7 състав. Заличаването на дружеството „Б. – София“ ЕООД е вписано в търговския регистър на 16.05.2001 г.

За установяване на обстоятелствата, свързани със завършването на средното образование на ищеца, отбиването на военната му служба и наличието на допълнителна квалификация, по делото са представени като доказателства свидетелство за зрелост и квалификация серия „И“ № 047092, издадена от СПТУ по Механотехника, с рег. № 6791/28.06.1980 г., военно – отчетна книжка на ищеца, издадена на 15.02.1988 г., серия К, № 126623 на Началник на 11 – то Районно военно окръжие, и диплома серия Б – 85 № 041884, с рег. № 248/9 от 27.03.1987 г. за допълнителна квалификация – Задочен отдел в „Техникума по механотехника“ – гр. София.

По делото е представено като доказателство заверено копие от трудова книжка № 301/09.07.1979 г. на ищеца, издадена на 09.07.1979 г., докато е бил на стаж като ученик в СПТУ по Механотехника, която съдът цени като начало на писмено доказателство по см. на чл. 6, ал. 1 от ЗУТОССР. От същата се установява, че ищецът е започнал работа по трудов договор на 01.06.1980 г. в ППРЧНО „Б.“ – София на длъжността „стругар“, на която длъжност е работил до 30.07.1980 г. От 01.09.1980 г. до 28.02.1981 г. е бил назначен на длъжността „леяр“ в ППРЧНО „Б.“ – София. В периода от 26.03.1981 г. до 31.03.1983 г. ищецът е отбивал задължителната военна служба /съгласно военно – отчетна книжка на ищеца, издадена на 15.02.1988 г., серия К, № 126623 на Началник на 11 – то Районно военно окръжие/. В периода от 30.04.1983 г. до 31.12.1989 г. ищецът е работил на длъжността „леяр – формовчик“ в Опитен завод – София, в който е било преобразувано предприятието. Считано от 01.01.1990 г. предприятието е преобразувано в ПМК „Люлин“ – София, а

впоследствие в „Б. – София“ ООД, където ищецът е работил до 31.12.1996 г. на същата длъжност.

Съдът приема, че в трудовата книжка на ищеца са налице всички изискуеми реквизити по чл. 6, ал. 1 от Наредбата за трудовата книжка и трудовия стаж и ППЗП /чл. 96 – 98/, като са поставени по два печата на всяко едно отразяване и вписване, както и отразяване на положения трудов стаж с правоъгълен печат.

За установяване на трудовия стаж на ищеца през процесните периоди по делото са събрани гласни доказателствени средства чрез разпит на св. М.К.С., П.К.Й. и И.М.К..

За допустимостта на свидетелските показания като начало на писмено доказателство са представени заверения копия от трудовите им книжки, от които е видно, че положените печати за съответния период, за който дават показания свидетелите, са печатите на работодателя им – на ППЗРЧО „Б.“ – София към 1980 – 1989 г., Опитен завод и ПМК „Люлин“ – към 1990 г., и „Б. – София“ ЕООД, част, от което е било ПМК „Люлин“, който се е влял в ДФ „Б. – София“, и се преобразувал в „Б. – София“ ЕООД до прекратяването без правопреемник през 2001 г.

От показанията на св. М.К.С. се установява, че познава ищеца, докато е бил ученик. Заявява, че е работила в ЗРЧНО „Б.“ в периода 1971 – 1990 г. като „работник – пресъор“ и след това като „формовчик“. Посочва, че е видяла ищеца за първи път през 1980 г., когато дошъл на стаж като ученик. Стажът бил два месеца, след което ищецът отишъл в казармата, а след като отбил военната си служба от две години, се върнал да работи в завода като формовчик – леяр през 1983 г., където работил до 1996 г. Заявява, че е виждала ищеца през този период всеки ден на работа. Посочва, че през годините е имало промени в наименованието на завода.

От показанията на св. П.К.Й. се установява, че познава ищеца от 1980 г., когато същият е постъпил на работа като стругар в ЗРЧНО „Б.“. Св. Й. посочва, че е работил в същото предприятие като стругар от 1972 г. в продължение на около 1 година, и след това от 1975 г. до 1988 г. Заявява, че след няколко месеца като стругар, ищецът се преместил в леярния цех на завода, а през 1981 г. влязъл в казарма за две години. След казармата ищецът се завърнал на работа в завода като леяр – формовчик. Св. Й. посочва, че през 1988 г. напуснал завода, а ищецът останал да работи. Заявява, че през посочения период редовно виждал ищеца на работа, тъй като взимали от леярната заготовки, за да ги обработват на струг.

От показанията на св. К. се установява, че е работил като управител и директор на предприятието „Б.“, което впоследствие е било преименувано в Опитен завод по металокерамика и в ЗМК „Люлин“, в периода от 1986 г. до 1992 г. Посочва, че когато е постъпил на работа в завода, ищецът вече работел там като леяр, и останал да работи в завода и след като св. К. напуснал. Заявява, че не знае как е оформена трудовата книжка на ищеца, тъй като е напуснал предприятието преди него.

При така установените фактически обстоятелства по делото, съдът приема от правна

страна следното:

Въззивната жалба е допустима - подадена е в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК от процесуално легитимирана страна срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт.

Разгледана по същество, въззивната жалба е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта му – в обжалваната част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

При извършената служебна проверка въззивният съд констатира, че решението е валидно и допустимо.

Абсолютна процесуална предпоставка за допустимост на иска по чл. 1, ал. 1, т. 3 от ЗУТОССР, с оглед установяване на правния интерес на ищеца, е липсата на писмени доказателства, годни да установят стажа в производството по отпускане на пенсия. Ето защо, допустимостта на иска по чл. 1, ал. 1, т. 3 от ЗУТОССР е обусловена от наличие на удостоверение от съответното предприятие, учреждение или организация, или от териториално поделение на НОИ, че книжата, ведомостите и пр., отнасящи се до претендирания трудов стаж, са загубени или унищожени, или че в архива на НОИ липсват писмени данни за трудовия стаж.

По делото е представено удостоверение № 21 – П000372/31.01.2020 г., издадено от ТП на НОИ - София, на основание чл. 5, ал. 2 ЗУТОССР, с изх. № 5510 – 21 – 1/04.02.2020 г., от което се установява, че разплащателните ведомости, както и другата документация, доказваща трудов и осигурителен стаж на „Б.“ ЕООД – гр. София, е била приета за съхранение от ТП на НОИ – София – град с ППП № 6015/23.12.2016 г., с оглед прекратяването на предприятието – работодател без правопреемник, за периода от 01.05.1978 г. – 30.06.1978 г., 01.07.1979 г. – 31.12.1979 г., 31.10.1981 г. – 31.12.1989 г., 01.03.1993 г. – 30.04.1993 г. и 01.09.1993 г. – 30.09.1993 г., като в удостоверението е отразено, че липсват данни в разплащателните ведомости за лицето Б. СЛ. Б. за периодите – 01.06.1980 г. – 30.07.1980 г., 01.09.1980 г. – 28.02.1981 г., 30.04.1983 г. – 30.11.1989 г., 01.01.1990 г. – 28.02.1993 г., 01.05.1993 г. – 31.08.1993 г., м. 09.1993 г. и 01.10.1993 г. – 31.12.1996 г.

Посоченото удостоверение № 21 – П000372/31.01.2020 г., издадено от ТП на НОИ – София, представлява официален удостоверителен документ по см. на чл. 179, ал. 1 ГПК за обстоятелството, че осигурителят /работодател/ на ищеца е прекратил дейността си без правопреемник, както и че няма приети документи за трудов/осигурителен стаж и доход за ищеца за процесния период /липсват писмени данни за претендирания стаж/. Обстоятелството, че работодателят на ищеца е прекратил дейността си без правопреемник и че няма писмени данни за претендирания стаж обосновава наличието на правен интерес от съдебното установяване на стажа /времето, което се зачита за трудов стаж и за трудов стаж при пенсиониране/ по реда на специалния ЗУТОССР.

На следващо място, въззивният съд констатира, че при постановяване на

обжалваното решение първоинстанционният съд не е допуснал нарушение на императивни материалноправни норми.

По отношение на доводите, изложени във въззивната жалба, във връзка с правилността на обжалваното решение, въззивният съд намира следното:

За основателността на иска с правно основание чл. 1, ал. 1, т. 3 ЗУТОССР в тежест на ищеца е да докаже, че през процесните периоди е полагал труд на посочените в исковата молба длъжности в процесното предприятие.

Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 1 ЗУТОССР по исковете за установяване на трудов и осигурителен стаж не се допускат свидетелски показания, ако не са представени писмени доказателства, които установяват вероятността на трудовия/осигурителния стаж и които са издадени от работодателя/осигурителя, при който е придобит стажът, и по време на полагане на стажа. В ал. 2 на чл. 6 от ЗУТОССР са посочени писмените доказателства – трудов договор, уведомление по чл. 62, ал. 3 КТ, от което е видно, че през посочения в исковата молба период и с посочения от лицето работодател е бил сключен трудов договор, допълнителни споразумения, заповеди за определяне на допълнително възнаграждение за продължителна работа или за придобит трудов стаж и професионален опит, трудови книжки, осигурителни книжки, решения на компетентни органи за изплащане на дължимо възнаграждение, договори за възлагане на управление и контрол, други подобни документи, като изброяването на писмените доказателства не е изчерпателно. По отношение на тези писмени доказателства в чл. 6, ал. 1 ЗУТОССР е предвидено и кумулативното наличие на следните предпоставки – да са издадени от работодателя/осигурителя, при който е придобит стажът, и да са издадени по време на полагане на стажа.

В случая, представеното заверено копие от трудовата книжка на ищеца съставлява начало на писмено доказателство, установяващо вероятността на трудовия стаж, съгласно чл. 6, ал. 1 и ал. 2, т. 5 от ЗУТОССР, обосноваващо и допустимостта на установяването му със свидетелски показания. Трудовата книжка е издадена на 09.07.1979 г., когато ищецът е бил на стаж като ученик в СПТУ по Механотехника съгласно свидетелство за зрелост и квалификация серия „И“ № 047092, издадена от СПТУ по Механотехника, с рег. № 6791/28.06.1980 г., а при приключването ѝ трудовата му книжка е оформена с печата на дружеството „Б. – София“ ЕООД, част, от което е било последното предприятие, в което е работил ищецът – ПМК „Люлин“.

За установяване на обстоятелството, че през процесния период ищецът е полагал труд по трудово правоотношение в предприятието по делото са разпитани като свидетели М.К.С., П.К.Й. и И.М.К., като от представените заверени копия от трудовите им книжки съгласно чл. 6, ал. 4 ЗУТОССР се установява, че са работили при същия работодател, както следва – М.К.С. – в периода 1971 – 1996 г., П.К.Й. – в периода 1972 - 1973 г. и 1975 – 1988 г. и И.М.К. – в периода 1986 г. - 1992 г.

От показанията на разпитаните пред първоинстанционния съд свидетели се установява, че ищецът е дошъл за първи път в завода през 1980 г. на стаж като ученик. Работил първоначално като стругар, а след това като леяр. Стажът бил два месеца, след

което ищецът отишъл в казарма за две години. След казармата ищецът отново се върнал на работа в завода през 1983 г. и започнал да работи като леяр – формовчик до 1996 г., когато напуснал. От показанията на св. Седефчева се установява полагането на труд от ищеца в предприятието в периода от 1980 г. до 1996 г. От показанията на св. Й. се установява полагането на труд от ищеца в предприятието в периода от 1980 г. до 1988 г.

От показанията на св. К. се установява полагането на труд от ищеца в предприятието в периода от 1986 г. до 1992 г.

Показанията на разпитаните свидетели са взаимно непротиворечиви и кореспондират на твърденията на ищеца. Ето защо, въз основа на събраните доказателства може да се направи извод, че е установен положението от ищеца трудов стаж през процесния период на посочените по – горе длъжности в предприятието – работодател.

От съвкупната преценка на събраните по делото доказателства /заверен препис от документите, съдържащи се във ф. д. № 14380/91 г. по описа на СГС, VI – 7 състав, удостоверение за актуално състояние от 23.10.2020 г., издадено по ф. д. № 14380/91 г. по описа на СГС, VI – 7 състав, за „Б. – София“ ЕООД, писмо с изх. № 33 – 00 – 86/11.05.2021 г. от главния секретар на Министерство на икономиката, и заключение на съдебно – счетоводната експертиза/ се установява и правоприемството на ТПК „Б.“, ППРЧНО „Б.“ в Опитен завод – София към Институт по металокерамика, ДСО „Металокерамика“ – ПМК „Люлин“, ДФ „Б.“ и „Б.“ ООД, а именно – че са едно и също предприятие – работодател на ищеца.

Предвид изложеното по – горе предявеният иск с правно основание чл. 1, ал. 1, т. 3 ЗУТОССР е основателен и следва да се уважи.

Поради съвпадение в крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд решение № 20199595/18.10.2021 г., постановено по гр. д. № 48570/20 г. по описа на СРС, 78 състав, следва да се потвърди като правилно.

По разноските във въззивното производство:

Въззиваемата страна претендира разноски за адвокатско възнаграждение във въззивното производство, а въззивникът прави възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност.

Съгласно ТР № 2/06.06.2016 г. по тълк. дело № 2/15 г. на ОСГК на ВКС „в производството по чл. 1, ал. 1, т. 3 от ЗУТОССР са приложими общите правила на ГПК за присъждане на разноските“. В мотивите на посоченото Тълкувателно решение е разяснено, че разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от ЗУТОССР установява специално правило, което е в отклонение от общите правила на чл. 78 от ГПК, но то се отнася единствено за исковите производства за установяване на осигурителен стаж по чл. 1, ал. 1, т. 2 от ЗУТОССР.

Ето защо, с оглед изхода на спора въззиваемата страна има право на разноски за адвокатско възнаграждение във въззивното производство.

Възражението по чл. 78, ал. 5 ГПК, направено от въззивника, е неоснователно. Уговореното и заплатено адвокатско възнаграждение от въззиваемата страна в размер на

600 лв. за въззивното производство не се явява прекомерно с оглед фактическата сложност на делото.

Ето защо, въззивникът следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата страна на основание чл. 273 във вр. с чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 600 лв., представляваща направени разноски за адвокатско възнаграждение за въззивното производство.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20199595/18.10.2021 г., постановено по гр. д. № 48570/20 г. по описа на СРС, 78 състав.

ОСЪЖДА ТП на НОИ София – град, със седалище: гр. София, бул. ****, да заплати на Б. СЛ. Б., ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр. София, ж. к. Модерно предградие, ул. ****, на основание чл. 273 във вр. с чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 600 лв., представляваща разноски за адвокатско възнаграждение във въззивното производство.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 280, ал. 3, т. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____